

графіком і мати таку ж кількість балів, необхідних для допуску до екзаменів, як і решта студентів.

Досвід показує, що в будь-якій області знань найвищої компетентності при мінімальних затратах часу досягають ті, хто має наставника, інструктора педагога, в порівнянні з тими, хто самостійно вивчає предмет.

Ось чому на мій погляд повинні оцінюватись два види самостійної підготовки студентів — це аудиторна робота (максимальна оцінка 20 балів) і написання протягом семестру двох модулів.

Максимальна оцінка за кожен модуль — 10 балів. Причому перший модуль повинен бути присв'ячений теоретичним і проблемним питанням, а інший — самостійному вирішенню задач, типи яких не розглядалися в аудиторії.

Ю. В. Лисенко, асистент,
кафедра політології та соціології

ПОНЯТТЯ ПЕДАГОГІЧНОГО ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ В КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ ПРОФЕСІЙНОГО РІВНЯ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

В умовах інтеграції української освітньої системи до світового освітнього простору серед пріоритетних напрямків реформування освіти визначаються демократизація та гуманізація навчально-виховного процесу, органічне поєднання в ньому національних та загальнолюдських засад, впровадження ідей інноваційної педагогіки та сучасних педагогічних технологій навчання, поліваріантність освітніх програм.

Основними педагогічними принципами освіти України проголошуються відповідність освіти потребам особи, суспільства, держави; пріоритетність загальнолюдських духовних цінностей у формуванні особистості. Головною цінністю підвищення професійного рівня науково-педагогічних працівників на сучасному етапі розвитку вищої школи є формування цілісності особи викладача як гідного громадянина України. Серед пріоритетів розвитку вищої освіти виокремлюється ствердження таких суспільних і особистих цінностей, як духовність, свобода, творчість і професіоналізм, фундаменталізація професійно-педагогічної підготовки, її гуманістична спрямованість, ступневистість, варіатив-

ність, інноваційність, відкритість досягненням вітчизняної і світової науки, культури, освітньої практики.

Одним з пріоритетних завдань є підвищення професійного рівня науково-педагогічних працівників як головних носіїв сучасних знань та вихователів інтелектуального потенціалу нації, формування їх педагогічного професіоналізму.

Термін «педагогічний професіоналізм» почав поширюватися у західній науково-педагогічній літературі з 70-х років ХХ ст. і пов'язувався з умінням поєднувати теорію і практику, широким контекстом освіти, цінностями професійного співробітництва, активним залученням у позанавчальну педагогічну діяльність, підвищенням кваліфікації в галузі теорії. Поняття педагогічного професіоналізму досліджували вітчизняні науковці, зокрема Н. В. Кузьміна дає визначення професіоналізму як педагогічній діяльності, що полягає у тому, що педагог володіє мистецтвом формування в учнів готовності до продуктивного вирішення завдань засобами свого предмета (фаху) за відведених навчально-виховним процесом час. О. А. Дубасенюк вважає, що професіоналізм педагогічної діяльності — це інтерпретований якісний показник базових професійно значущих характеристик, міра оволодіння змістом, інформацією у сфері навчання та сучасними засобами розв'язання професійно-виховних завдань, спрямованих на формування особистості та професійних якостей майбутнього фахівця. У сучасних умовах інтеграції української педагогіки у світовий освітній простір варто враховувати досягнення зарубіжної наукової думки, яка розвивається під впливом ідей професіоналізації педагогічної праці, підвищення її престижу. Зростає інтерес західних дослідників як до проблеми педагогічного професіоналізму, так і до визначення самого поняття (Г. Холмс, К. Роджерс, Р. Берн та ін.). При тому зміст поняття професіоналізму з технократичних, утилітарних, функціональних трактувань поступово трансформується у гуманістичні, аксіологічні концепції.

Особливо цікавим є трактування професіоналізму педагога у ракурсі сучасних методологічних підходів (діяльнісного, синергетичного, аксіологічного, акмеологічного, історико-цивілізаційного, гуманістичного і ін.), яке пропонує Н. В. Гузій, розкриваючи сутнісні характеристики цього складного багатofункціонального соціально-педагогічного явища як цілісної системи. До прикладу, педагогічний професіоналізм у контексті синергетичного методу виступає динамічною, відкритою, багаторівневою системою, розвиток якої здійснюється на основі спонтанної самоорганізації, гетерогенності, зміни її окремих складових. З точки зору гумані-

стичного підходу — це особистісне новоутворення педагога-професіонала, яке має суспільну значущість і самоцінність успішного функціонування людини у педагогічній професії. Акмеологічний підхід характеризує професіоналізм як «вершинні» шаблі особистісно-професійного розвитку педагога, професійно-педагогічну зрілість.

Отже, педагогічний професіоналізм є специфічною цілісною складноструктурною системою, яка утворюється з різноманітних компонентів, елементів з їх функціональними зв'язками, відносинами, системоутворюючими чинниками. Тому тільки комплексне поєднання і використання концептуальних підходів створює передумови для глибинного розуміння і осягнення сутності феномену педагогічного професіоналізму як головного фактора підвищення професійного рівня науково-педагогічних працівників.

Література

1. *Гузій Н. В.* Основи педагогічного професіоналізму: Навч. посібн. — К.: НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2004. — 156 с.
2. *Кузьміна Н. В.* Професионализм деятельности преподавателя. — М.: Высш. шк., 1989. — 119 с.

О. В. Лисенок, старш. викл.,
кафедра менеджменту банківської діяльності

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ МОДУЛЬНО-РЕЙТИНГОВОЇ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ

Формування ринку праці з його жорсткою конкуренцією, підвищення престижності освіти, зміна інтересів молоді, зміна мотивації навчання — все це дещо ускладнило підготовку фахівців у ВНЗ. Останнім часом все більшому загалу викладачів вищої школи стає зрозуміло, що реальних успіхів на цьому терені можна досягти тільки при зміні серцевини освіти — технології.

Організація модульно-рейтингової технології навчання сформувала новий тип навчальних відносин між викладачем і студентом. Основною формою навчання стала самостійна робота студента. Роль викладача тепер полягає в основному в індивідуальному